

BMW

BLADET

Medlemsblad for BMW MC-klubben Norge 2-2021 – 21. årgang

» Førerutvikling på Rudskogen

» BMW MC-klubben 40 år

» Inside BMW Motorrad – Ola Stenegård

Amerika på langs – del 6

FOTO OG TEKST: THOR HAMMER

I forrige nummer forlot jeg dere på grensen mellom Bolivia og Chile, i et goldt månelandskap på 3700 meters høyde. Denne gangen tar jeg dere med gjennom Chile og Argentina, nesten så langt sør som det er mulig å kjøre her på planeten. Vi krysser Andesfjellene tre ganger, og litt på langs av dem.

Chile

Chile og Argentina ligger side om side nedover resten av kontinentet, delt i to av Andesfjellene. Det blir mange hopp frem og tilbake over grensen for å få med seg de beste områdene. Det er ikke som å kjøre over Svinesund dessverre, hver passering tar et par timer med utfylling og stemping av papirer. På hele veien fra USA er det bare tollerne Nicaragua som har vært interessert i bagasjen min, og de brød seg bare om droner. Men Chilenerne krever at all bagasje skal av for full gjennomgang, hver gang.

Atacama-ørkenen er enorm.

Den strekker seg nedover kysten fra langt oppe i Peru og til langt nede i Chile og, inn i Bolivia og Argentina. Den er først og fremst kjent for å være det tørreste området på kloden, her er det lite annet enn sand, stein og saltsjøer. Men i februar 2019 ble

området rammet av storm og voldsomt regnvær, flere netter på rad. Tørre elver gikk over sine bredder, og over 5000 hjem ble feiet bort av vannmassene, og flere ble drept og skadet.

Jeg vet ikke noe om dette, og når jeg ankommer den lille turistbyen San Pedro de Atacama noen få dager senere er det meste ryddet opp og det syder av liv igjen. Alle backpackere og farende fant på to og fire hjul skal innom San Pedro. Området byr på masse opplevelser og turoperatørene sloss om å selge utflukter til vulkaner, saltsjøer og månelandskap. Festglade mennesker fra hele verden fyller opp barene og restaurantene som ligger på rad i gågata. Jeg kan bare forestille meg hvilket gjørmehav det må ha vært der noen dager før – alle gatene er sand.

Argentina

Ruta 27 vestover mot Paso de Jama og Argentina viser seg å være en fantastisk asfaltvei. Landskapet ser ut som på Mars, med snødekkete vulkaner i det fjerne. Forholdene er ganske ekstreme, det er gjerne kuldegrader om natten og over tretti grader på dagen, men jeg slipper heldigvis den voldsomme vinden som

området er kjent for. Veien går helt opp i 4 832 moh, men jeg er flink til å drikke vann og kjenner heldigvis ikke noe til høydesyke.

Mens jeg leter frem papirene mine utenfor grensestasjonen ruller det opp en kjent Africa Twin med spansk skilt. Det var et par Cecilie og jeg så vidt hadde truffet i Ecuador nesten to måneder før, venner av en spanjol vi seilte med

fra Panama. Sånn er det å kjøre gringo-ruta nedover, man dumper borti folk. Noen ganger planlagt, andre ganger helt tilfeldig, og det blir ikke siste gang jeg møter på disse.

Vi deler veien med noen få vogntog, men for det meste har vi den perfekte veien nesten alene – det er bare å gi gass. Grus er fint, men glatt asfalt, åpne kurver og ”fri fart” er deilig

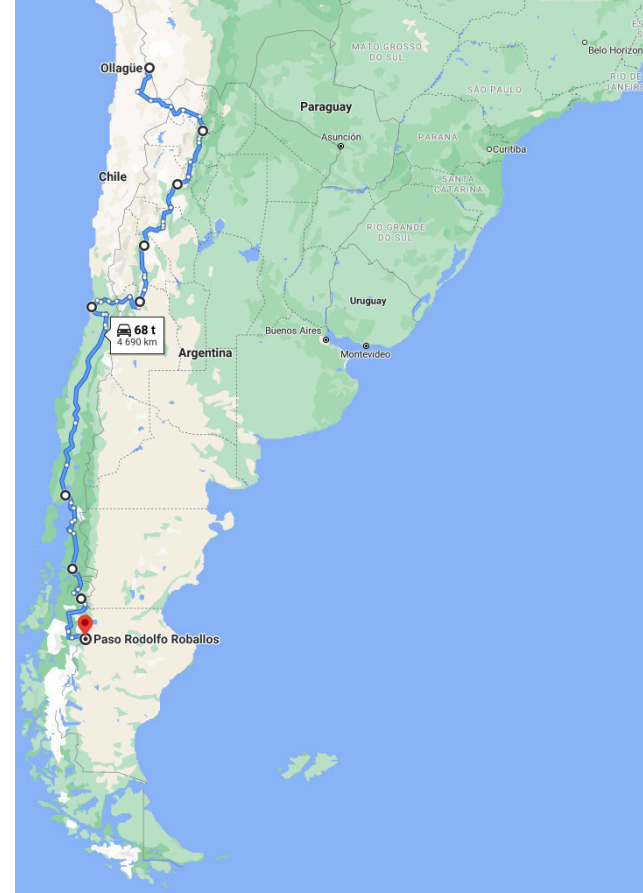
det også! (Fartsgrensen var vel 110, men bortsett fra i Panama var ikke fartsgrenser noe jeg tenkte særlig på sør for USA.)

Landskapet her nord i Argentina er spennende, og skifter hele tiden. Fra det høye ørkenlandskapet med saltsletter og vulkaner har vi beveget oss ned i en frodig dal med store pinjeskoger bortenfor jordene. Planen er å overnatte et sted med varme kilder, men alt er stengt. Men skuffelsen er glemt neste dag, vi finner R9 mot Salta: En ti mil lang og fire meter bred gokartbane, der det knapt finnes en rettstrekke. Den er spennende og morsom. Alle svin-

ger er blinde, og alle som kommer mot har det travelt – og sannsynligvis litt promille. Langs veien er det et herlig folkeliv. Det er søndag, og fest alle steder der det kan bades.

Salta er hovedstaden i regionen, en by nesten like stor som Oslo. Vi sjekker inn på et tilfeldig hotell, og de første jeg ser er et canadisk par fra Stahlratte! Cecilie og jeg hadde truffet dem langs veien i Colombia, og jeg skal komme til å møte dem tilfeldig igjen enda to ganger til – siste gang på gaten i Buenos Aires. Verden er visst ikke så stor allikevel!

Etter en fuktig helaften i Salta skiller vi lag igjen. Det ene paret kjører øst, det andre blir igjen, og jeg fortsetter sørover. Snart skifter landskapet karakter igjen. Asfalten slynger seg gjennom rødt fjell, nesten som Utah. Så flater det ut, og vinmarkene overtar. I den nydelige vin- og turistbyen Cafayate bevilger jeg meg litt sjelden luksus i form av et fint hotellrom med basseng, en høy biff og en god rødvin, før jeg fortsetter til Mendoza på berømte Ruta 40 et par dagsreiser lenger sør.

Ruta 40 starter ved grensen til Bolivia, og går parallelt med Andesfjellene sørover til den lille biten av Chile som man må gjennom for å komme til Ushuaia. Det er verken den korteste eller raskeste veien, samlet lengde er hele 5301 km, men den mest sagnomsuste! Noen steder er det fire felter og flott asfalt, andre steder er det grov og løs grus med vaskebrett og huller. Helt i nord er den oppe i 4972m, i sør møter den Atlanterhavet. På veien krysses 27 fjellpass, 18 store elver og 20 nasjonalparker.

Tilbake til Chile

Med over 6 millioner innbyggere og en rik historie er Santiago de Chile en by å få med seg. Veien dit går over grensen ved det berømte La Cumbre-passet, der jeg gjør den store tabben å misse avkjørselen til den gamle grusveien over toppen av fjellet. Vipps, så er jeg inne i en endeløs tunnel, og jeg skjønner ikke feilen før jeg har kjørt ned Los Caracoles – de berømte hårnålsvingene du har sett på bilder så mange ganger. Jeg angrer fortsatt på at jeg ikke snudde, selv om det var sent på dagen.

Rundt i verden finnes det en del plasser som er litt spesielle for motorsyklister på langtur. Steder du kan bo rimelig noen dager, fikse litt på sykkel og utstyr og treffe andre på tur. Ofte kan du bestille deler og dekk dit, du finner verktøy og en plass for å gjøre litt service, og kanskje kan du sette igjen sykkel og utstyr noen måneder mens du reiser hjem og fyller feriekassen. Moto Hostel Casa Matte i Santiago er et av disse stedene som "alle" kommer innom, og det blir noen hyggelige dager sammen med andre motorsyklister på langtur.

Santiago er en kul by, med en del å se og herlig liv på kveldene – god mat, musikk og dans overalt. Men man merker på lommeboka at man har kommet til det dyreste landet i Sør-Amerika. Et par timer unna ligger den fine badebyen Viña del Mar og den litt skumle havnebyen Valparaiso. Her går det «fløybaner» oppover de bratte åssidene. Noen av dem til områder vi fikk klar beskjed om å holde oss unna på kvelden, men andre til hyggelige områder med jazzbarer og trivelige restauranter.

Sørover gjennom Chile har man ikke så mange veivalg hvis man vil komme frem. Ute ved Stillehavet svinger veien seg innom den ene lille feriebyen etter den andre. Høsten har kommet, det er småsurt der ute, og ikke noe spennende å se. Lengst vest går veiene bare på tvers et stykke opp i fjellet før de stopper. Mellom er det paddeflatt og kjedelig. Det er ikke så mye annet å gjøre enn å bite tennene sammen og kjøre motorvei i to dager ned til Pucon.

Pucon er et turistområde både sommer og vinter, med badeliv og vandring på vulkaner om sommeren og skikjøring om vinteren. Jeg tenkte å bo på MotoCamp Pucon, en kul camp og hotell for motorsyklister. Men det var den siste helgen de holdt åpent for sesongen, det var tomt og plaskregn, så jeg bestemte meg for å kjøre tilbake til byen i plaskregnet. Hundre meter utenfor porten møter jeg den spanske Hondaen igjen, og vi får enda et par hyggelige

dager sammen før de hopper på et dyrt cruise gjennom de berømte fjordene i Patagonia.

Carretera Austral

Men jeg er i Chile for å kjøre motorsykkel på Chiles mest berømte vei – Ruta 7, eller Carretera Austral. 1240 km og fire ferger lang, fra Puerto Montt til O'Higgins. Allerede på første fergeleie blir jeg kompis med en ny spanjol, og vi avtaler å slå følge.

Stadig mer av veien er asfaltert, men det gjenstår fortsatt noen strekninger med til dels utfordrende løs rullegrus og noen veldig smale veistrekninger gjennom tett jungel. En av disse er rett etter den andre fergen, hvor vi blir satt i land etter at det er mørkt – bak alle bilene og lastebilene. Jeg har et par regler om å ikke kjøre i mørket og å ikke gjøre farlige forbikjøringer. Men min unge og udødelige spanske venn gir gass på sin lette KTM640, og setter i

gang med å kjøre forbi hele fergelasten på den smale grusveien. Jungelen går helt inntil veien, støvet fra bilene kaster lyset tilbake og gjør det vanskelig å se veien der jeg følger etter på min korpulente ku. Det blir seks uforsvarlige mil i bekmørket, men vi sikrer oss det siste rommet, en kald pils og en stor biff i det neste tettstedet. Jeg kan bare forestille meg alle banneordene som har blitt slynget etter oss der vi har passert med få centimetre klaring.

De neste par dagene på Carretera Austral kommer jeg til å tenke tilbake på i lange vinterkvelder i flere år. Et enormt spektakulært og øde naturlandskap med en eneste grusvei som danser seg sørover mellom isbreer, fjell og sjøer. Bortsett fra de berømte marmorgrottene, som man må besøke med båt, er det veien som er attraksjonen.

Jeg liker ikke å kjøre samme vei to ganger, særlig ikke når jeg må ta ferge. Så jeg lar Carlos

kjøre alene den siste biten til O'Higgins og tilbake, mens jeg tar av mot Argentina. Men ikke på hovedveien, jeg har lest om en lite brukt bakvei der det kanskje skal gå an å komme over grensen. Den går gjennom Patagonia National Park, et av fem områder som eieren av det amerikanske selskapet Patagonia har kjøpt opp, utviklet og gitt i gave til Chile. Jeg kjører et par timer på perfekt grusvei gjennom den nydelige dalen. Det eneste tegn store flokker guanaco, den tamme lamaens ville slektning, og høyt på himmelen ser jeg et par ganger den enorme kondoren. Og heldigvis, oppe på høysletta ligger en liten grensestasjon, der en ensom soldat gjør papirarbeidet for både toll, politi og grensepolit.

Nordover igjen

Grensestasjonen ved Paso Rodolfo Roballos blir turens vendepunkt, herfra går det nordover igjen. Hvorfor fortsatte jeg ikke, nå som jeg var så nær det sørligste punktet man kan kjøre her i verden? Jeg er rett og slett ikke opptatt av sånt. Jeg har ikke vært på Nordkapp engang.

Jeg kjørte til Cape Agulhas (det sørligste punktet i Afrika), men bare fordi vi tilfeldigvis var en halvtime unna. Til Ushuaia var det tre dager med kjedelig kjøring gjennom Ildlandet i beryktet sidevind, og det samme tilbake. Tiden min begynte å renne ut, og jeg måtte prioritere. Jeg valgte strendene i Brasil.

I neste nummer skal vi nordover gjennom noen av Argentinas fineste og kjedeligste områder, til Paraguay, Brasil og Uruguay, før La Vaca og jeg setter oss på hvert vårt fly "hjem" til California igjen.

